dem saaledes, at vort Militærvæsen kan gjøre større Nytte. Tvertimod, medens Militærvæsenet i Tydskland fører til Landets Forøgelse, er jeg vis paa, at den Vei, vi ere inde paa i den Henseende, vil ligesaa hurtig føre til Landets Forsvinden. Men hvad Udgifterne angaar, ere vi paa Vei til at overbyde de største Militærstater. Jeg tror, at, dersom vi paa det Omraade, der her er Tale om, som paa andre søgte at skaffe os nogle Oplysninger om, hvorledes man kommer frem i de smaa Lande, ganske særlig i Schweitz, et Land, der i mange Henseender har lignende Forhold som vi herhjemme, vilde vi baade handle klogere og rigtigere og naae bedre Resultater. Jeg beklager, at man ikke har gjort Telegrafsystemet i Schweitz til Gjenstand for en mere omhyggelig Undersøgelse end den, der synes at være foregaaet, thi det er ganske forbausende at se et saa fortrinligt udviklet System, der giver saa gode finantsielle Resultater og dog koster Publikum saa lidt som i Schweitz. Der er ikke noget Land, som kan opvise Magen dertil (Tvermoes: Det er de Fremmede, der betale det). Ja, det er en Paastand, men den tror jeg ikke er rigtig. Jeg tror ikke, at de Reisende kunne opretholde et saa uhyre Antal af Stationer. I den korte Tid af Aaret, hvor der findes Reisende der, ville de være fuldstændig ude af Stand dertil. (Tvermoes: Der er Reisende hele Aaret!) Nei, ikke i det Omfang.

Med Hensyn til Telefonvæsenet opfattede jeg den ærede Minister saaledes, at han vilde tage Sagen under Overveielse. Spørgsmaalet om Hemmeligheden er, det har jeg selv erkjendt, og det skal jeg gjentage, naturligvis en betydelig Vanskelighed; men forsaavidt der er Tale om Udbringelse, kan der kun være Tale om at benytte Telefonen i Henhold til privat Begjæring, og saa maa Vedkommende tage Skade for Hjemgjæld, hvis hans Hemmelighed røbes. — At det skulde være dyrere at befordre Posten i Aarhus paa Jernveien fremfor i Vogn forstaar jeg ikke. Jeg kan ikke tro, at det skulde medføre en Fordyrelse af 600 Kr., men jeg tror, at der i Aarhus er en Uvillighed hos Banebestyrelsen til at benytte Sporet til at befordre Posten fra den ene Banegaard til den anden. Hvorfor den er uvillig dertil, veed jeg ikke, men vist er det, at gjennem en hel Række af Aar har man i det Punkt stødt paa Modstand fra Banebestyrelsens Side; den vil ikke gaa ind derpaa. Vilde den gaa ind derpaa, saa kunde Posten befordres bedre og uden større Udgift, og jeg tror, at en saadan Foranstaltning, selv om den kostede Noget, vilde være langt mere økonomisk, i alt Fald langt mere lønnende, og at det vilde være langt at foretrække, at anvende Pengene dertil, fremfor til en forøget Kjørsel af Postvognen, som dog intet Menneske kan have Fornøielse af, undtagen de Faa, der en enkelt Gang kunne faae deres Post lidt tidligere, men i Reglen vil det blive ganske det Samme som nu. Naar den ærede Minister bemærkede, at der ikke er Tale om en Standsning i Landpostvæsenet, saa maa det være, fordi han har glemt, hvad der staar i Anmærkningerne. Der staar, at nu vil man stoppe op, at nu er der gjort Alt, hvad der kan gjøres; naar et Par ganske smaa Distrikter medtages, er dermed den Sag at betragte som afsluttet. Men det tror jeg, at den ærede Minister vil indrømme mig, er ikke rigtigt. Den ærede Minister nævnte Asaa og Aabybro som de to Punkter, der skulde medtages, men hvis han dermed mente, at det er Alt det, der vil kunne gjøres med rimelige Ofre, saa ere ganske vist Flertallet og Ministeren ikke enige, thi vor Opfattelse er det, at der er betydelige Distrikter baade i Vestjylland og Nordjylland, som ikke ere medtagne, og som endnu bør medtages. Hvis Asaa og Aabybro optages, saa vil det ganske vist være et Fremskridt, og det er jo bedre end Intet, men det vil langtfra være nok. Jeg tror vistnok, at den ærede Minister ved at se Anmærkningerne efter selv vil finde, at Udtalelsen der ikke giver Haab om en Fortsættelse, men tvertimod tyder paa en Standsning. Jeg kan ikke i Øieblikket læse det op, thi jeg kan ikke finde det. Jeg haaber imidlertid, at jeg maa opfatte den ærede Ministers Udtalelser som imødekommende, og at det er den ærede Ministers Hensigt at fortsætte Gjennemførelsen af direkte Ombæring overalt, hvor den paa nogen Maade kan gjennemføres uden altfor urimelige Ofre, altsaa ogsaa ud over det, der er antydet i Anmærkningerne.

Derefter gik den ærede Minister over til at omtale Jernbanerne, og han delte der sine Bemærkninger i to Dele, nemlig vedrørende Oprettelsen af Jernbaneraadet og de nye Kjøreplaner. Hvad Jernbaneraadet angaar, udtalte den ærede Minister, at han mente at have Lovhjemmel til at gjøre det, der var sket, men han rettede sig hurtig og sagde, at han mente i alt Fald, at han havde administrativ Hjemmel. Det er mig nu ikke ganske klart, hvad Ministeren mener dermed. Spørgsmaalet er om Lovhjemmel. Jeg vil ikke bestride, at det maaske kan være ganske fornuftigt — det er et helt andet Spørgsmaal — men Spørgsmaalet